

Hans Vandekerckhove presenteert 'Voltaire's Advice' bij Tatjana Pieters - Expoflits #35

Weet u om welk advies van Voltaire het hier gaat? 'Il faut cultiver notre jardin', de slotzin van zijn *Candide*, waarin hij na een uitputtende wereldreis besluit dat we best onze eigen tuin kunnen onderhouden. Beide sporen zitten in deze nieuwe expo van Hans Vandekerckhove: het reizen en andere oorden verkennen, het terugkeren naar het thuisfront en daar de haard warm houden. Erg actueel in coronatijden, nu we half gedwongen worden ons blind te staren op onze eigen (innerlijke) tuin.

In vroegere tijden was dit niet zo uitzonderlijk. Onze (groot)ouders reisden veel minder, richtten al hun energie en aandacht op hun dichtst omringende biotoop. Hans Vandekerckhove belicht deze vroegere binnenwereld, niet zonder enige nostalgie – de veranda van zijn moeder, de serre van zijn vader. Het lijkt alsof we in vroegere tijden veel makkelijker toegaven aan de verleiding van de cocooning, omdat er buitenshuis minder verlokkingen waren. De werken waarmee Vandekerckhove ervoor kiest om de huidige binnenwereld weer te geven, bijvoorbeeld zijn vrouw Christina lezend bij een zelfontworpen lamp, baden dan ook in diepe, warme kleuren, die de genoeglijkheid en huiselijkheid extra accentueren.

Toch is er bij Vandekerckhove ook altijd dat tikje onbehaaglijkheid, unheimlichkeit – een verstilling die bijna ongemakkelijk wordt. We worden gedwongen naar de figuren te kijken, maar blijven voorts tasten naar een welomlijnd verhaal, door hun raadselachtigheid. Ze bepalen als welgeplaatste pionnen mee de ruimte, maar de ruimte bepaalt ook hen. Er zijn enkel gedempte emoties, de gezichten zijn neutraal, onuitgesproken. Als wij willen begrijpen of voelen, moeten we ons laten leiden door kleur, compositie en vorm.

En de kleuren van deze nieuwe schilderijen zijn vitaal, haast paradijselijk. Vuurrood en warm oranje, zacht zeegroen, turkooisblauw... Het lijkt alsof Vandekerckhove de verwondering over de schoonheid van de wereld nog feller in de verf wou zetten, nu op de achtergrond zoveel aan het kantelen is. Magie om de ontwrichtende maatschappelijke broeihaard te doen verstommen. Helende sprookjes bijna, die de wereld her-betoveren. Kijken naar de dingen, alsof je ze de eerste keer ziet. En dat doet hij opnieuw en opnieuw, vanuit alle perspectieven, zodat elk schilderij een extra laagje schoonheid prijsgeeft.

Laaf je aan dit nieuwe werk van Vandekerckhove, laat je strelen door zijn ingetogen taferelen, leg je neer bij het mysterie. Was ik een dokter, ik schreef mijn bedrukte

patiënt vandaag een bezoekje aan 'Voltaire's Advice' voor. Zalf voor de terneergeslagen ziel.

Onze highlights:

/1/ My Mother's Chair, 2019

Een lege stoel, kan het aangrijpender? Net door alles te schilderen wat rest, maakt Vandekerckhove de energie voelbaar van degene die er niet meer is. Zijn moeders veranda, de plek die overwoekerd is door weelderige planten en bloemen, haar biotoop, haar glazen huisje, het sas tussen buiten en binnen, het huis en de tuin. Gedempte kleuren die doen denken aan de fresco's van de Italiaanse renaissance.

De stoel met het uitwasemende wit, een charisma dat over de hele ruimte lijkt uit te stralen. Ze overleed in december 2018 en Vandekerckhove kon haar niet beter vereeuwigen dan door haar lievelingsplek telkens opnieuw te schilderen. Een werk dat voorts weinig woorden behoeft. Leegte meesterlijk weergegeven. Verdriet, maar ook dankbaarheid om wat was.

/2/ My Father's Greenhouse, 2020 & The Great Glasshouse, 2019

• “Mijn moeder en mijn vader hadden allebei een glazen huis”, merkt Hans op. In het geval van zijn vader was dat de serre die achterin in de tuin stond. “Mijn vader was een bezige bij. Dag in dag uit bezig in serre en tuin, hij kende veel van planten en zorgde dat er van alles een vrouwelijk en een mannelijk exemplaar aangeplant werd. Daarnaast was hij imker. Hij schilderde ook, en maakte zijn eigen verf.”

Een vader met een dergelijke gedrevenheid, die kan niet anders dan veel ruimte innemen na zijn dood. Kijk hoe meesterlijk ook hier levendige gedachtenis wordt omgezet in een krachtig beeld, oplichtend achter het glas, alsof de ziel van de overledene nog rondwaart in deze serre, in deze tuin. Van te anekdotische interpretaties houdt Hans echter niet: “Ik schilder gewoon graag zaken als glas en water, vanwege hun transparantie. Ze zijn picturaal interessant. Ruimtes als een serre boeien me omdat ze binnen en buiten tegelijk zijn, een tussenwereld waarin je

gezien wordt en uitzicht hebt, maar toch beschermd bent, zoals wanneer je een boek leest.”

Vandaar ook zijn fascinatie voor ‘The Great Glasshouse’ van Norman Foster, een architecturaal hoogstandje als onderdeel van een botanische tuin in Wales. “De vorm deed me denken aan geborgenheid, aan een moederschap misschien, iets buitenaards ook. Het is het beeld waarin voor mij de buitenwereld, onze ontdekkingen tijdens wandelingen doorheen het Engelse landschap, samenkomen met de vroegere binnenwereld, en de glazen ruimtes van mijn ouders, een soort stolp waaronder ik vertrouwdheid, veiligheid en geborgenheid voel. Misschien uit ik hiermee ook mijn verlangen naar een transparante, warme samenleving.”

/3/ Prospect Cottage 1, 2020

Hans Vandekerckhove is een anglofiel, wat betekent dat hij vaak doorheen Groot-Brittannië trekt. Een van zijn tochten leidde hem tot bij 'Prospect Cottage', het vissershuisje in Kent waar avant-gardecinéaste Derek Jarman leefde van 1986 tot aan zijn dood in 1994. Aan de ruwe kust van Dungeness herschiep hij een kale omgeving met kiezels tot een poëtische tuin met drijfhout en kleurrijke planten. "Voor mij is dat het toppunt van artisticeit", zegt Hans, "iets onvruchtbaars omzetten in iets wat zo mooi is. Hoop geven, de hoogste vorm van kunst."

/4/ Self Portrait with my Daughter, 2020

En dan volgt wat ons betreft het *pièce de résistance* van deze tentoonstelling: een dubbelportret van de schilder in gesprek met zijn dochter. "Eigenlijk ben ik hier aan

het voorlezen”, verduidelijkt Hans, “dat heb ik jarenlang voor mijn kinderen gedaan. Ik heb ook uren met hen gepraat, zeker toen ze in hun puberjaren hun weg moesten zoeken.” In dit beeld lijken heden en verleden vervat – de dochter die inmiddels een zelfverzekerde jonge vrouw is, de vader die teruggrijpt naar de nostalgie van het voorlezen. Alles badend in een warm coloriet, die misschien wel de onzeglijke liefde uitdrukt van Hans voor zijn gezin. Ook hier ontwijkt hij de ietwat te anekdotische duiding: “Ik ben enorm geboeid door het thema van de Annunciatie, het aankondigen van iets heiligs, conversaties in een besloten setting – het woord overdragen van de een op de ander – mededelingen die misschien wel een levensloop kunnen beïnvloeden. Zelden heb ik meer dan twee mensen geschilderd in één werk. Ik hou van die intimiteit van slechts twee figuren. Hun intieme band die de hele ruimte overspant.”

VOLTAIRE'S ADVICE / HANS VANDEKERCKHOVE

Exhibition / 16.09 – 25.10.20

Ghent Gallery Weekend / 10.10 – 11.10.20

www.tatjanapieters.com
